

Vänsterpress om Mellanöstern – oktober 2015

Rysslands direkta militära intervention i Syrien, som inleddes med flygbombningar vid månadsskiftet september/oktober och som sedan också kompletterats med missilattacker från fartyg, betyder att kriget i Mellanöstern trätt in i ett nytt skede. Denna artikelsamling handlar främst om olika aspekter om detta. Som framgår vid en läsning av de olika artiklarna så råder ganska stor oenighet om hur man skall tolka skeendet.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under denna höst (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av augusti 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av augusti 2015](#), [Vänsterpress om Turkiet – början av augusti 2015](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – månadsskiftet juli-augusti 2015](#).

Martin Fahlgren 8/10 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Ryska och amerikanska vapen i händerna på rebeller</i>	1
<i>Blanda inte bort korten i Syrien</i>	2
Clarté	3
<i>Syrien i oktober</i>	3
Internationalen	5
<i>Sträcker verkligen Obama ut en hand till Putin</i>	5
Offensiv	7
<i>Ryskt stridsflyg i Syrien</i>	7
Proletären	9
<i>Vad bombar Ryssland i Syrien?</i>	9
<i>Kurdiska PYD: "Huvudfienden är IS och al-Qaida"</i>	12

Arbetaren

Ryska och amerikanska vapen i händerna på rebeller

Thalif Deen, IPS

Arbetaren 1/10 2015

Rysslands president Vladimir Putin. USA har protesterat mot införseln av nya vapen till Syrien medan Ryssland endast uppger att man följer existerande militära avtal med landet.

Vapenexporten ökar till USA:s respektive Rysslands allierade i Mellanöstern – Irak och Syrien. Detta trots att det finns en stor risk att vapnen, ironiskt nog, hamnar i händerna på rebellgrupper.

USA har planer på att sälja 174 stridsvagnar av märket Abrams, 1 000 militära fyrhjulsdrivna terrängbilar, stridsflygplan, attackhelikoptrar och laserstyrda missiler till Irak till ett värde av motsvarande 126 miljarder kronor.

Enligt nya rapporter har Ryssland nyligen levererat stridsflygplan, stridshelikoptrar, transporthelikoptrar, stridsvagnar, haubitsar och bepansrade trupptransportfordon till Bashar al-Assads regim i Syrien.

Men de slutliga mottagarna kan vara grupper som Islamiska staten, al-Qaida och al-Nusra som antingen beslagtar vapnen eller tar över de vapen som överges av reguljära väpnade styrkor när de flyr slagfältet.

Den amerikanska finansstidningen Wall Street Journal uppger att amerikanska politiker som är medvetna om riskerna endast vill godkänna vapenförsäljning till Irak om det finns garantier för att vapnen inte kommer att hamna ”i händerna på fienden”.

FN:s generalsekreterare Ban Ki-Moon betonar att en lösning på Syrienkrisen endast kan uppnås genom en politisk process – inte med vapen.

USA har protesterat mot införseln av nya vapen till Syrien medan Ryssland endast uppger att man följer existerande militära avtal med landet. Enligt amerikanska underrättelsekällor fortsätter Ryssland med militär utrustning i den syriska hamnstaden Latakia.

Patrick Wilcken vid Amnesty International säger att rebellgrupper har erövrat en majoritet av de vapen de förfogar över. Islamiska staten har tagit vapen från militärbaser i Falluja, Mosul, Tikrit, Ramadi – och även Raqqa och Tabqa.

Han säger att huvuddelen av vapnen som är i omlopp i Syrien och Irak är ryska/sovjetiska och härstammar från tiden för Warszawapakten. Många vapen är upp till 30 år gamla.

Det finns också vapen som framställdes för att användas under Iran-Irakkriget på 1980-talet. Men enligt Patrick Wilcken har vapen av Nato-standard också börjat dyka upp.

När Islamiska staten tog över amerikanska vapen från flyende irakiska soldater i oktober förra året sade en av ledarna sarkastiskt: ”Vi hoppas att amerikanerna kommer att hålla sina avtal och serva våra helikoptrar.”

USA-ledda flyganfall mot Islamiska staten riktas, paradoxalt nog, mot bland annat USA-tillverkade helikoptrar som ursprungligen levererades till irakiska styrkor.

Patrick Wilcken uppger att den svarta marknaden för vapen blomstrar i Irak sedan Saddam Husseins fall. Amerikanska Defence News rapporterar att USA bland annat sålde 681 Stinger-missiler och 12 helikoptrar till Irak under förra året, samtidigt som landet erbjuder underhåll av militärfordon till ett värde av hundratals miljoner dollar.

Blanda inte bort korten i Syrien

Toivo Jokkala

Arbetaren 2/10 2015

”Det är ett enormt misstag att inte samarbeta med den syriska regeringen i kampen mot den islamistiska terrorismen. Vi vet att Mellanöstern är fullt av motsägelser, men vi måste vara realistiska.”

Så sade Rysslands president Vladimir Putin i FN:s generalförsamling i måndags. Vad han syftade på är den syriska regimens väpnade strider med terrororganisationen Islamiska staten och andra jihadistiska grupper i det inbördeskrigshärjade landet.

Två dagar senare fick Putin mandat från det ryska parlamentet, duman, att inleda flyganfall i Syrien.

Det skorrar i mångas öron falskt när den ryske presidenten, till vardags sysselsatt med sin egen väpnade konflikt i östra Ukraina, försöker spela rollen som eftertänksam internationell fredsstrateg. Men beklämmande nog fångar Putin i sitt FN-tal en verklighetsbeskrivning som vinner allt större gehör även i vår del av världen.

I många sammanhang – massmedial utrikesrapportering, politiska debatter, vardagsdiskussioner om Mellanöstern – där fokus för ett par år sedan låg på den syriska regimens blodiga kampanj mot den lokala avläggaren av den arabiska våren, har allt sökljus kommit att riktas mot Islamiska statens, IS, härjningar. Allt fler pläderar, i likhet med Vladimir Putin, för att militärt backa upp den regim som Islamiska staten slåss mot i Syrien.

Det är i och för sig långt ifrån obegripligt. IS framstår med sin våldsdyrkan, sina massavrättningar, sina systematiserade sexuella övergrepp, sin religiöst motiverade förstörelse av regionens flertusenåriga kulturarv och sitt hat mot alla andra religiösa riktningar än den egna, som en mardrömsliknande anomali, som ondskan i militariserad skepnad. Inte för inte går mångas tankar till Röda khmererna i 1970-talets Kambodja.

Men grundläggande fakta i målet, som att den syriska statens terror hittills skördat långt fler offer än Islamiska statens, att IS och andra väpnade jihadistgrupper knappast hade vunnit insteg i Syrien om det inte varit för den Putinstödda syriska regimens cyniska spel, kommer samtidigt allt mer i skymundan.

Det gör också att bilden av vad som vore möjliga lösningar grumlas.

Det var Syriens regim och dess president Bashar al-Assad som 2011 omedelbart valde att möta de demonstranter som krävde demokratiska och sociala reformer i landet med ett besinningslöst statligt våld. Det var därigenom regimen som garanterade att det enda motstånd som efterhand tycktes slagkraftigt var det militariserade.

Det var Syriens regim som var först ut med att spela sekteriskortet, genom att systematiskt hetsa etnoreligiösa grupper i landet mot varandra och, när våldet eskalerat, mer eller mindre tvinga in de religiösa minoriteterna i en situation där de måste söka sig till regimen för beskydd.

Det var den syriska regimen som började bomba sin egen befolkning, och det var den som gång på gång gjorde sig skyldig till attacker med kemiska vapen.

I skuggan av detta har en fascistoid terrorarmé som IS, som annars hade haft svårt att göra några som helst avancemang, vuxit sig stark – till en början utan att knappt röna regimens intresse.

Som trogen sponsor bakom den syriska regimens våldsapparat står sedan länge dess mäktiga allierade, Ryssland, med årtal av militärt samarbete och flottbas i syriska medelhavsstaden Tartus. När vapenleverantör Putin nu pläderar för strategiskt samarbete mot terrorismen är detta det sista vi ska glömma.

Clarté

Syrien i oktober

Hans Isaksson

Clarté (blogg) 3/10 2015

NATO- stater med kolonialt förflutet i området bombar nu i Syrien – Storbritannien och Frankrike. Snart det trogna Australien. Och sedan 23.9 Turkiet och USA förstås.

Eftersom Syrien än så länge är en suverän stat, därtill medlem av FN, får man egentligen inte kriga där, med mindre än att man har ett beslut i FN:s Säkerhetsråd i ryggen eller en begäran från landets regering. Om man gör det ändå kallas det egentligen aggression, vilket numera sällan görs när det gäller dessa stater. Syftet är att byta regim i Syrien, fast det kallas kamp mot terrorism. Detta motsvarar inte heller verkligheten, eftersom deras mest verksamma markallierade (t ex al Qaida, Nusrafronten) är lika terrorstämplade som det officiella målet: Islamska Staten.

USA har sedan decennier försökt att störta Baath regeringen i Syrien. Man har försökt destabilisera Syrien, t ex genom att underblåsa spänningar mellan sunni- och shiamuslimer , och genom att stödja regeringsfientliga islamistiska fraktioner inom land, och islamister som flydde till Syrien partner efter USA: s offensiv ”i Irak under tiden 2007 - 2011.

FN:s säkerhetsråd eftersträvar enhälligt i sin resolution av den 17 augusti i stället för att avsätta Assadregeringen ”upprättandet av ett övergångsstyre med fullständiga verkställande befogenheter, bestående av medlemmar av den nuvarande regeringen samt oppositionen och andra grupper, baserat på ömsesidigt samtycke och fortsatt fungerande myndighetsorgan”.

NATO-bombarna saknar även denna gång således såväl FN-sanktion eller vederbörande regims begäran om militärt understöd. I USA:s fall har inte ens Kongressen tillfrågats.

Det räcker faktiskt inte med att ett antal NATO-allierade, samt i detta fall Saudiarabien, Golfstaterna samt ett antal väpnade, mer eller mindre terroristiska och/eller alltmer maktlösa

rörelser, uppmuntrade, beväpnade och finansierade av agressorerna, har funnit det i sitt intresse att attackera och byta ut den ryskallierade al-Assadregeringen.

I dagarna har även Rysslands flygvapen börjat bomba i Syrien. Då öppnar sig äntligen, enligt AB:s ledarskribent Anders Lindberg 30.9 en ”moralisk avgrund framför våra fötter.” Ty ”Rysslands motiv är strategiska, inte humanitära”. Eftersom dessa motiv – utom i ett viktigt avseende, se nedan – inte torde skilja Rysslands från övriga intervenerande länders är det svårt att dela upprördheten hos ledarskribenten.

Liberaler i Väst applåderar när främmande makter för krig i Syrien för att byta ut dess regering – dvs ett klart brott mot internationell lag. När Ryssland på, enligt DN formell(!) begäran av landets regering ingriper och helt legitimt skyddar landets suveränitet – och samtidigt sina egna intressen – då öppnar sig avgrunden.

Internationella lagar, som vid Rysslands relativt stillsamma återtagande av Krimprovinsen ändå kunde motivera beteckningen av Ryssland som aggressor och utlöste för alla parter kännbara sanktioner, tycks i Mellanöstern vara mindre relevanta. Ty ”Putin vill visa världen att han står upp för en allierad, han vill behålla det ryska fotfästet i Syrien genom militärbaserna”.

Antagligen helt sant. Parallellen mellan Sevastopol på Krim och Latakia i Syrien är slående och temat klassiskt: i båda fall handlar det om att NATO-alliansen vill tränga ut en rival från strategiskt vitala stödjepunkter vid Medelhavet – medan Ryssland föga överraskande gör motstånd mot detta. Turkiets och USA:s planer på en flygförbudszon i norra Syrien - d v s förbud för Syrien och dess allierade - gjorde sannolikt att Ryssland militära insatser hastade.

En flygförbudszon hade givit USA och Turkiet fritt fram att med bombningar angripa den syriska armén, som tillsammans med syrisk-kurdisk milis, som hittills varit de enda effektiva marktrupperna mot IS inne i Syrien.

Följaktligen borde därför alla som verkligen vill stoppa IS framryckning erkänna att Assadregimens medverkan är nödvändig – d v s den regim som AB:s ledarskribent, en västerländsk liberal opinion, vår feministiska utrikesminister, de Västallierade och inte minst Turkiet framför allt vill krossa. Men muren uppvisar sprickor:

Den brittiska utrikesministern Philip Hammond förordade en syrisk nationell enhetsregering där Assad kunde sitta kvar åtminstone 6-12 månader.

Tysklands förbundskansler Angela Merkel och EU:s utrikesrepresentant Federica Mogherini hävdar att både Ryssland och Iran, Syriens skyddsmakter, har en viktig roll att spela för att skapa fred i Syrien.

Rysslands engagemang är fullständigt naturligt säger den fortfarande talföre f d Göran Persson: ”Vi ska veta att skulle IS fortsätta att expandera, ett av de länder som skulle utsättas för de här attackerna i sin södra flank är just Ryssland. Vi har Turkiet som kan komma att destabiliseras...det kanske vore rimligt att Ryssland, USA och Europa gjorde gemensam sak i Syrien”. Detta innebär i så fall de facto att det borde bli slut med de allierade västmakternas - och reaktionära sunniarabiska grannars - sponsring av den s k motståndsrörelsen mot Syriens regering – som IS deltagit i, där den fått blomstra, beväpnats och funnit ett centralt basområde. Just detta uttrycktes av Rysslands president nyligen inför FN:s Generalförsamling där han nyligen föreslog inblandade stater en gemensam aktion mot IS och deras understödjande terrorgrupper.

Just detta uttrycktes av Rysslands president nyligen inför FN:s Generalförsamling där han nyligen föreslog inblandade stater en logisk gemensam aktion mot IS och deras understödjande terrorgrupper. Men denna linje är inte Sveriges utrikesministers, inte Turkiets eller

USA:s eller framför allt IS:s pådrivares, Saudiarabiens och Golfstaternas. Deras motsatta linje uttryckes klart av Anders Lindberg i AB:

”Och så länge al-Assad sitter kvar kommer tyranniet bestå och kriget fortsätta. Han är problemet – inte en del av lösningen. Väst bör inte låta sig luras av Vladimir Putins locktoner.”

AB:s ledarskribent har läst Friedrich Nietzsches aforismer ur ”Jenseits von Gute und Böse”: ”Den som kämpar emot monster, bör akta sig så att han själv inte blir monster.” Fast Lindberg förbättrar i sin nyöversättning detta tänkeord, och tycker att det vi bör kämpa emot inte, som i det tyska originalet, är ett monster (Ungeheuer), utan ”ohyra”. En annan beundrare av Nietzsche använde sedermera samma kollektiva term för sina hatobjekt, vilket senare underlättade hans användning av insektsmedlet Zyklon B för att utrota dem.

Det är alltså om Syriens al-Asaad, al-Baghdadis islamiska stat och/eller Rysslands president Putin som AB:s ledare talar i dessa termer. Det är som vanligt oklart huruvida Lindberg ser någon verklig skillnad mellan dessa tre.

Vad som är klart är att de västallierade med USA i spetsen inte av AB räknas som ohyra, trots att de i stor utsträckning under senare decennier genom sitt agerande utlöst de blodiga krigen i Irak och Syrien - och därmed århundradets värsta flyktingskatastrof.

Med sådana skafiender behöver inte terrorn i Mellanöstern några ytterligare vänner.

Internationalen

Sträcker verkligen Obama ut en hand till Putin

Arash Gelichkan

Internationalen 2/10 2015

USA:s president Barack Obama mötte i veckan sin ryska kollega Vladimir Putin för första gången sedan 2014 i samband med världsledarnas tal i FN:s generalförsamling i New York. Svenska dagstidningsrubriker utmålade mötet som ett närmande mellan Ryssland och USA och skrev om utsikter för en fredlig lösning i Syrien. Rysslands upptrappning i Syrien har i svenska medier delvis skildrats som en strävan efter en förhandlingslösning. Men både den militära upptrappningen och Putins retorik pekar istället mot än mer strider och blodspillan. Inför sitt tal inför generalförsamlingen i måndags passade Vladimir Putin på att i amerikanska

medier utmåla den syriska oppositionen till ett gäng av terrorister med oklar gränsdragning gentemot jihadisterna som IS. Samtidigt utmålad den blodbesudlade syriska diktaturen som en ”legitim regering” och dess styrkor som den enda reguljära armén att stödja i kampen mot IS. I CBS 60 minutes la den ryske ledaren fram sin lösning på Syrien-konflikten: att ”terroristerna” besegras och statens institutioner återupprättas i Syrien.

Uttalandena pekar mot att de ryska stridsplan som enligt nya amerikanska uppgifter nu är stationerade i Syrien kan användas till att understödja militära offensiver snarare än att ha någon fredsbevarande funktion.

Om möjligt trappade Putin upp retoriken när han ännu talade i FN. Putin jämförde det han kallade västs export av demokratiska revolutioner med det tidiga Sovjets försök att exportera revolutionen och menade att det är en misslyckad strategi. Putin ville också se en bred koalition mot IS, en koalition som han jämförde med den mot Hitler.

Tidigare i sitt tal hade Barack Obama räckt ut en hand till Ryssland och Iran för att samarbeta om en lösning av Syrien-krisen. Men han slog samtidigt fast att Assad var en ”tyrann” som förr eller senare måste avgå. Obama anklagade också Syrien för dess användning av kemiska stridsmedel mot sitt eget folk.

Det råder minst sagt en avgrund mellan den ryska och den amerikanska hållningen. USA och ett flertal andra västländer har på sistone backat från kravet på en omedelbar avgång för Assad-regimen och signalerat att en sådan avgång kan ske efter en förhandlingslösning. Noterbart är att Obama talade om en ”inklusive regering” som del i en övergång. Om det betyder att delar av Assad-regimen kan ingå är fortfarande oklart. Men att det ryska militära stödet för Assads krigföring knappast välkomnas av väst eller ökar landets trovärdighet som fredsmäklare står desto mer klart.

Putin liksom Syriens iranska uppbackare vet att läget för Assads militär på marken inte är gynnsamt. Några punkter är särskilt allvarliga: till exempel FSA-enheters försök att sammanbinda provinsen Quneitra med rebellkontrollerade områden kring Damaskus och därmed omringa huvudstaden (EAWorldview, 29/9). På andra håll hotas regimen av al-Nusrafronten och även IS.

Samtliga inblandade på den syriska regimens sida måste vara väl medvetna om att några ryska bombplan inte kan vända stridslyckan för regimen och leda till återupprättade statsinstitutioner över hela Syrien. På sin höjd kan regimens bakslag bromsas och ett dödligt upprättas. Måhända tror Ryssland att ett sådant dödligt skulle omintetgöra oppositionens försök att störta Assad och tvinga dem till förhandlingsbordet.

Men den myriad av krafter som är inbegripna i strider mot Assad-regimen – från ”moderata” FSA-enheter och kurdisk PYD-milis till inhemska reaktionärer och IS – innebär att det som beslutas vid ett förhandlingsbord och det som sker på marken är vitt skilda saker.

Inte heller detta kan den ryska regeringen vara helt omedveten om. Frågan är om de styrande i Ryssland själva tror på att strategin i Syrien kan bli framgångsrik ur deras och Assad-regimens perspektiv. Det finns bedömare som istället tror att den ryska upptrappningen sker med den inhemska publiken i Ryssland för ögonen. Med den trots allt nedtrappade konflikten i Ukraina utanför rampljuset behöver den ryska ledningen trumma upp nationell enighet kring en annan konflikt. Hittills har det lett till ett ökat stöd för Putin och massprotesterna som skakade Ryssland mellan åren 2011 och 2013 lyser med sin frånvaro. De varma rubrikerna om Vladimir Putin har av allt att döma låg verklighetsförankring.

Offensiv

Ryskt stridsflyg i Syrien

Arne Johansson

Offensiv 8/10 2015

Nya bombningar mot Syrien kommer inte att leda till en förbättrad situation för befolkningen.

Ryska stridsflygplan har sedan den 30 september bombat rebellstyrkor i framförallt Idlibprovinsen och på landsbygden norr om Hama i Syrien, där regeringsstyrkorna under detta år har tillfogats svåra förluster. Att Ryssland som elfte utländska land har inlett flygattacker i Syrien har kallats en "game changer" som påverkar maktbalansen till förmån den hårt trängda Assadregimen. Utvecklingen markerar ett nytt skede i de imperialistiska ansträngningarna för att försöka pacificera det kaos i Mellanöstern som ekonomiprofessorn Nouriel Noubini kallar det största geopolitiska hotet.

Att även Ryssland har inlett flygattacker i Syrien tjänar flera utrikes- och inrikespolitiska syften, som till exempel att vända blickarna bort från den frysta konflikten i Ukraina och den ekonomiska krisen på hemmaplan.

Mest uppenbart är det akuta behovet av att förhindra ett hotande sammanbrott för den syriska Assadregimen, något som Putin också hoppas få ett åtminstone tyst stöd för i såväl Washington som inom EU. Rysslands ingripande kommer samtidigt som USA, Turkiet och deras allierade förbereder ett upptrappat ingripande.

Även om några av de första dagarnas ryska flygattacker också har riktats mot IS-mål i närheten av Raqqa i östra Syrien och IS-anslutna tjetjener i norra Syrien har de mest ihärdiga anfallen riktas mot den så kallade Erövringsarmén, Jaish al Fatah. Det är en relativt ny allians under ledning av salafistiska styrkor som Ahrar al Sham och den al-Qaida-anslutna Nusrafronten. Dessa har sedan de har utrustats med tunga vapen av Turkiet, Saudiarabien och andra Golfstater intagit staden Idlib och på allvar börjat hota inte bara den del av Aleppo som kontrolleras av Assads styrkor utan också alawitiska områden nära kuststaden Latakia.

Efter fyra års blodigt krig medger Assad själv att regimen nu har en akut brist på nya soldater och milismän. Enligt det Londonbaserade Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter har regeringssidan under det blodiga Syrienkriget, som har kostat minst en kvarts miljon människor livet och tvingat 11 miljoner från sina hem, förlorat fler soldater och milismän än rebellerna tillsammans.

Även i USA och Europa har oron över konsekvenserna av en kollaps för den syriska regimen ökat i takt med de flyktingströmmar som nu även har lett till svåra motsättningar inom EU. Även om Assads styrkor bara kontrollerar 20-30 procent av landets yta är det där som majoriteten av den syriska befolkningen finns, inklusive Syriens interna flyktingar.

Om den syriska regimen skulle kollapsa under trycket av rebellstyrkor som Jaish al Fatah och IS lär den omedelbara konsekvensen bli nya enorma flyktingströmmar ut ur ännu en ”failed state” som tummelplats för islamistisk extremism. Få av Syriens kurder, alawiter, druser, kristna, palestinier och andra minoriteter skulle uppfatta en seger för Nusrafronten och Ahrar al Sham som så mycket mindre skräckinjagande än en seger för den så kallade Islamiska staten (IS). I takt med att det demokratiska upproret sedan länge har muterat till ett sekteristiskt inbördeskrig och ett krig mellan ombud för utländska makter, är det sannolikt att även en stor del av de sunnimuslimerna som hatar Assad delar denna uppfattning.

Av USA:s ambition att utbilda och rusta 5 000 ”moderata” krigare i Turkiet blev det bara några dussin, som så snart de hade gått över gränsen till Syrien avväpnats av eller frivilligt gått över till Nusrafronten.

Samtidigt visar CIA:s egna uppskattningar att antalet IS-krigare har fördubblats till 20-30 000 på ett år på en förbluffande ineffektivitet för USA:s flygkrig, trots de 7 000 flygattacker i både Syrien och Irak som uppges ha förstört hundratals stridsvagnar och dödat 2 000 IS-krigare. Det USA-ledda flygkriget mot IS har ju knappast underlättats av att Turkiet samtidigt har getts fritt spelrum att attackera PKK, blockera de syriska kurderna av rädsla för smittoeffekten av Rojavas självstyrande kantoner och även förbereda en turkisk-kontrollerad buffertzon i Syrien.

Ryssland har de senaste veckorna fört in ett femtiotal stridsflygplan och attackhelikoptrar, tillsammans med luftvärn som ska skydda den nya flygbas som byggts upp i Lattakia. Samtidigt ska en militär koordinering byggas upp mellan Syrien, Ryssland, Iran, Irak och Hizbollah.

Oavsett hur effektivt detta är rent militärt innebär stödet från ryska stridsflygplan en viktig moralisk förstärkning för Assads armé, som har välkomnats även av det syrisk-kurdiska PYD och exempelvis den kurdiska regionala regeringen i Erbil, Irak.

Reaktionerna i USA, EU och deras allierade i Turkiet och Golfstaterna är motsägelsefulla. I ett gemensamt uttalande av dessa fördömdes Rysslands agerande som en ”ytterligare upp-trappning” av konflikten som bara skulle ge bränsle för mer extremism. Samtidigt har Obama förklarat att ”USA är berett att arbeta med alla – inklusive Ryssland och Iran – för att lösa konflikten”. Med Obama och Angela Merkel i spetsen har också flertalet västländer, liksom även Turkiet och Golfstaterna, sagt sig vara beredda till nya förhandlingar med Assads regering utan att lika hårt som tidigare insistera på dennes tidiga avgång som ett villkor. Ändå har Rysslands ingripande sin militära udd riktad mot den av Turkiet och Saudiarabien med flera stödda Jaish al Fatah-alliansen.

Frågan är hur Rysslands ingripande och Erdoğan's krig mot PKK påverkar USA:s planer på att trappa upp flygkriget mot IS från Turkiet, parallellt med nya försök att samla en arabisk styrka på 3-5 000 man som de har tänkt ska agera tillsammans med YPG/YPJ i en förnyad markoffensiv för att skära av IS ”huvudstad” Raqqa försörjningsleder till Turkiet. ”Vi är nu i

färd med att dramatiskt accelerera våra ansträngningar tillsammans med att Frankrike, Australien, Kanada, Turkiet och andra förenas i kampanjen”, har USA:s utrikesminister John Kerry sagt i FN:s säkerhetsråd.

Enligt New York Times bygger planen på erfarenheterna från Kobanê av att kombinera kurdiska styrkor med USA-flyg. Att involvera arabiska styrkor skulle samtidigt enligt tidningen ”lätta Turkiets oro för att Syriens kurder blir alltför inflytelserika i norra Syrien”. Detta innebär i så fall en ny och farlig fälla för den kurdiska frihetskampen som i stället måste byggas på klassallianser mot imperialism och kapitalism tillsammans med regionens arbetare och förtryckta folk.

Det kan inte uteslutas att ett ryskt-iranskt beskydd av regimen i Damaskus gentemot jihadister som Ahrar al Sham och Nusrafronten, parallellt med en USA-ledd operation mot IS från Turkiet, skulle kunna leda till en partiell frysning av det syriska kriget med de lokala vapenvilor i landets norra, södra och centrala delar som FN-medlaren Stefan de Mistura hoppas kunna förhandla om.

Men inget av detta kommer att ge den fred, frihet och välstånd som Mellanösterns folk drömmer om. De glimtar av hopp som vi kan se visas av den kurdiska kampens förmåga i Syrien och Turkiet att knytas ihop med den turkiska vänstern och arbetarrörelsen, av de icke-sekteristiska massprotesterna mot social misär och korrupcion i Irak och Libanon och den gryende arbetarkampen i Iran. Det är utifrån sådana klassrörelser som nya och mäktiga allianser kan födas och den arabiska våren återupplivas med socialistiska förtecken.

Proletären

Vad bombar Ryssland i Syrien?

Patrik Paulov

Proletären 7/10 2015

Al-Qaida-extremister som Ahrar al-Sham och Jabhat al-Nusra poserar tillsammans med Fria syriska armén efter de intagit staden Idlib, som är ett av de områden som Ryssland bombar.

Den ryska militära insatsen väcker starka reaktioner i och utanför Syrien. Vilka är det egentligen som Ryssland bombar? Hur ser olika grupper i Syrien på den ryska inblandningen? Hur påverkar detta konflikten i stort?

Onsdag 30 september godkände Rysslands parlament en begäran från president Vladimir Putin om att få genomföra flygbombningar i Syrien. Samma dag genomfördes de första anfallen. Uppladdningen hade pågått i veckor med militära leveranser och ökad rysk närvaro på militärbaser vid den syriska Medelhavskusten.

Inte oväntat hördes genast upprörda reaktioner från västvärlden, Turkiet och Golfstaterna. Det vill säga samma länder som i årtal understött det väpnade upproret för att störta Assadregeringen. Samma länder som själva tagit sig rätten att flygbomba syrisk mark i över ett års tid.

Det finns en principiell skillnad mellan den USA-ledda koalitionen och Rysslands bombningar.

USA med allierade har sedan augusti förra året genomfört fler än 2360 flygattacker mot mål i Syrien utan att begära tillstånd eller ens diskutera frågan med landets regering. Det är en kränkning av Syriens suveränitet och ett brott mot FN-stadgan och internationell rätt. I sammanhanget framstår Turkiets klagan över att ryska plan kränkt det turkiska luftrummet som rent provokativt.

Rysslands pågående insats genomförs efter att Syriens legitima och av FN erkända regering formellt bett om hjälp i kampen mot terrorismen. De ryska flyganfallen sker i samråd med den syriska armén och ingår som del i en större militär strategi.

Vad är det då Ryssland gör i Syrien?

Under de första dagarnas angrepp kom upprörda medierapporter om att de ryska planen inte alls bombade terroristerna i Islamiska staten (IS) utan riktades mot civila och mot väststödda demokratikämpande rebeller. Den syriska oppositionskoalitionen och andra oppositionella röster rapporterade att de första attackerna resulterat i 33 civila dödsoffer varav tre barn.

Naturligtvis riskerar de ryska bombningarna, precis som de syriska, amerikanska, saudiska eller franska bombningarna på syrisk mark, att döda civila. Det enda sättet att slippa fler tragiska dödsfall är att få ett slut på kriget.

Samtidigt måste vi komma ihåg att det parallellt med de intensiva militära striderna pågår ett lika intensivt propagandakrig. Ända sedan Syrienkonflikten inleddes våren 2011 har de stora medierna i Sverige och övriga västvärlden som fakta okritiskt vidareförmedlat oppositionens partiska och inte sällan falska uppgifter.

Ett exempel på detta såg vi under de ryska bombningarnas första dag.

I sociala medier spreds en bild på ett blodigt barn som påstods vara ett offer för flygattackerna. När det avslöjades att bilden var flera veckor gammal och inte hade något med ryska bombningar att göra hade den redan tjänat sitt propagandasyfte.

Källan till bilden var övrigt den i Syrien verksamma NGO:n De vita hjälmarna.

Organisationen finansieras med pengar från bland andra USA och Storbritannien och verkar i al-Qaidastyrda områden.

Anklagelsen om att Ryssland angriper inte bara IS utan även andra grupper i Syrien är helt korrekt. Den ryske utrikesministern Sergej Lavrov förklarade på en presskonferens i FN-högkvarteret förra veckan att måltavlan är IS och övriga terroristgrupper på syrisk mark, bland dem al-Qaidas officiella gren i Syrien, Jabhat al-Nusra.

Egentligen borde det inte vara kontroversiellt. Jabhat al-Nusra är precis som IS och övriga grupper med kopplingar till al-Qaida stämplade som terrorister av FN:s säkerhetsråd.

Anledningen till att den syriska ”demokratikämpande” oppositionen och dess utländska uppbackare upprörs är att deras egna marginaliserade väpnade styrkor strider tillsammans med Jabhat al-Nusra och andra al-Qaidainfluerade grupper.

När det idag talas om oppositionskontrollerade områden i nordvästra eller centrala Syrien så är det inte ”moderata” rebeller som styr utan grupper med samma ideologiska och religiösa grundval som Islamiska staten.

Medan den utlandsbaserade Syriska oppositionskoalitionen fördömer ”Rysslands aggression” hörs andra tongångar inifrån regeringskontrollerade områden i Syrien.

Syrrier som Proletären kontaktar uttrycker tvärtom optimism över stödet från Ryssland.

”Människor här känner att vi äntligen har någon vid vår sida”, skriver en kvinna i Latakia-provinsen. Hon bor nära en av de flygbaser som de ryska planen utgår från.

”Vi känner att Syrien nu är på rätt väg för att besegra den internationella terrorism som riktats mot oss”, skriver en man i Damaskus.

Liknande positiva stämningar rapporteras av nyhetsbyrån Reuters och brittiska Channel 4 på plats i Damaskus och hamnstaden Tartous.

Även syriskkurdiska Demokratiska unionspartiet (PYD) har välkomnat de ryska insatserna. PYD menar att det är IS, Jabhat al-Nusra och övriga terrorgrupper, inte den syriska armén, som utgör hotet mot de kurdiska självstyrande områdena i norr.

Vad kommer det direkta ryska militära deltagandet i striderna att innebära?

Det är uppenbart att Rysslands agerande skakat om USA och hela den västliga strategin för Syrien. Med stärkt rysk militär närvaro omöjliggörs tankarna på att införa flygförbudszoner liksom planerna på att med militära medel störta Assadregeringen.

Kanske är det rent av så som den brittiske författaren och journalisten Patrick Cockburn skriver i The Independent att den ryska inblandningen kan vara det som tvingar fram en överenskommelse mellan Moskva och Washington om ett gemensamt agerande i Syrien. Vilket i sin tur skulle kunna vara vad som krävs för få stopp på de USA-allierades fortsatta stöd till de väpnade extremistgrupperna.

Besvärande för USA är också det nya underrättelsecenter i Bagdad som upprättats av Irak, Iran, Syrien och Ryssland. Trots anfallskrig och mångåriga ockupation har Irak inte blivit den lydstat supermakten försökte skapa.

Vad de ryska flyginsatserna betyder för situationen på marken återstår att se. Men precis som när det gäller oppositionens påståenden om civila offer, så finns det från Rysslands och Syriens sida ett intresse av att visa på framgångar för de ryska bombningarna.

Om Rysslands flyganfall betyder att IS och övriga al-Qaidagrupper på allvar pressas tillbaka så vore det minst sagt besvärande för USA med vänner. USA-koalitionens över 6400 attacker i Syrien och Irak under fjorton månader har ju inte ens försvagat IS. Tvärtom har terrorkalifatet utvidgats under denna tid.

Rysslands president Putin har vid upprepade tillfällen konstaterat att krigsinsatsen i Syrien handlar om att hindra landet från att falla samman såsom Libyen och Irak gjort. Det är också något som Mellanösternkännare poängterar.

Den brittiske Mellanösternkorrespondenten Robert Fisk skriver att Rysslands inblandning inte nödvändigtvis behöver resultera i att Bashar al-Assad stannar vid makten. Däremot garanterar Ryssland att den syriska statsmakten och framförallt armén kommer att bestå.

Slutligen, hur är det med talet om politisk lösning på konflikten? Det självklara svaret måste vara att en dialog mellan de syriska parterna för att nå en politisk uppgörelse är precis lika nödvändig som innan Ryssland ingrep.

Detta framhöll också Syriens utrikesminister Walid al-Muallem när han talade inför FN:s generalförsamling 2 oktober. Syriens regering vill att FN-medlaren Staffan de Misturas arbete ska leda fram till en ny Genèvekonferens.

Men utrikesministern påpekade att det i nuvarande situation vore omöjligt att förverkliga demokratiska och konstitutionella reformer.

”Hur kan vi be det syriska folket att gå till valurnorna, när de inte är säkra på gatorna och i sina hem, när de beskjuts av missiler och granater från terroristgrupper”, sade al-Moallem och framhöll nödvändigheten av att Syrien med stöd av sina vänner lyckas i kampen mot den utlandsstödda terrorismen.

Kurdiska PYD: "Huvudfienden är IS och al-Qaida"

Patrik Paulov

Proletären 7/10 2015

Salih Muslim är ledare för PYD.

Vad säger syriskkurdiska PYD om terrorismen, Rysslands militära inblandning och Assadregeringen?

Demokratiska unionspartiet (PYD) kontrollerar sedan sommaren 2012 ett stort område i norra Syrien. Det syriskkurdiska partiet och dess väpnade styrkor spelar en viktig roll i kampen mot terroristgrupperna i dessa delar av landet.

PYD hyllas ofta av vänstern i väst som en demokratisk, sekulär och progressiv kraft i en omgivning av allt starkare religiösa fundamentalism. Partiet står nära det turkkurdiska PKK.

Hur ser det kurdiska partiet på den senaste utvecklingen? Svaret hittar vi i två aktuella intervjuer med PYD:s ordförande Salih Muslim gjorda av brittiska The Independent och den arabiska webbtidningen Al Monitor.

I båda intervjuerna säger Salih Muslim att Bashar al-Assads styre på sikt måste få ett slut. Han förklarar samtidigt att ”om regimen kollapsar på grund av salafisterna [de extrema islamisterna] så skulle det vara en katastrof för alla”.

För kurdiska PYD är det Islamiska staten som är den farligaste fienden.

”Vårt huvudmål är att besegra Daesh [IS]. Vi kommer inte att känna oss säkra i våra hem så länge en enda Daesh är i livet”, säger Muslim till The Independent.

När han av Al-Monitor får frågan om Rysslands nyss inledda militära insatser är Salih Muslim positiv:

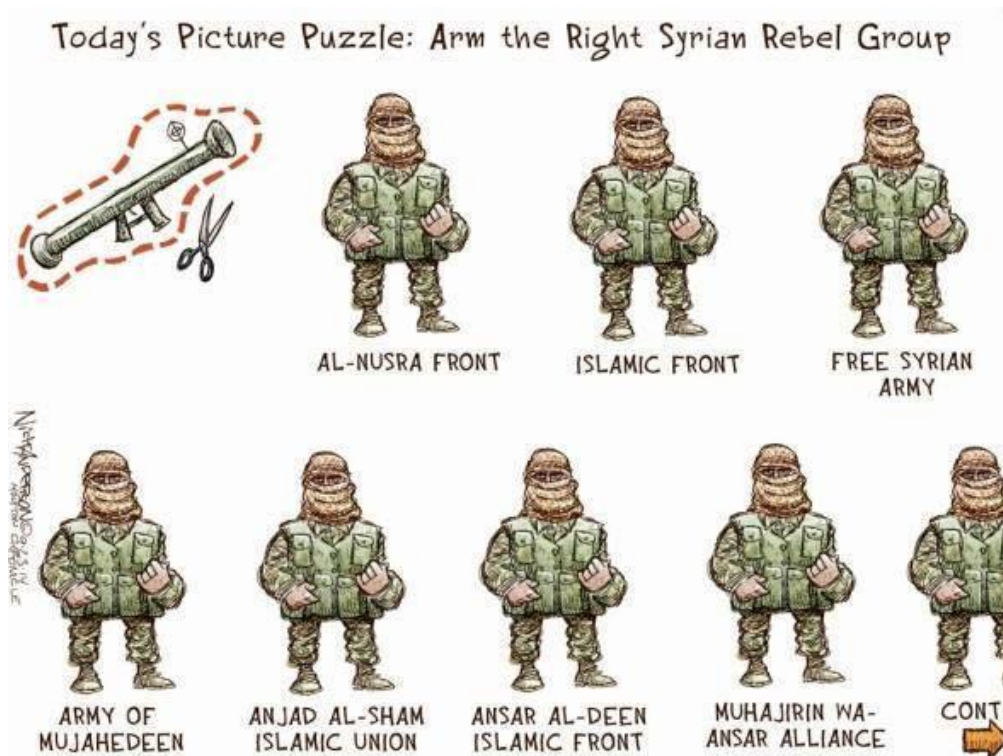
”Vi kämpar tillsammans med vem som än bekämpar Daesh. Vi kommer att stå sida vid sida med vem som än bekämpar Daesh mentalitet.”

PYD-ledaren konstaterar att terroristproblemet inte bara handlar om IS. Det innefattar även övriga grupper som härstammar från al-Qaida, som Jabhat al-Nusra eller Ahrar al-Sham.

Utifrån den ståndpunkten uttalar Salih Muslim stöd åt de ryska bombningarna mot just Jabhat al-Nusra och Ahrar al-Sham i nordvästra och centrala Syrien.

”De är alla terroristorganisationer och delar samma radikala mentalitet”.

För att få ett slut på den interna syriska konflikten framhåller Salih Muslim att det måste till en politisk kompromisslösning, som inkluderar att kurdernas och övriga minoriteters rättigheter respekteras.

Västmakternas dilemma: Vilken rebellgrupp bör man egentligen bevärna?